Вже осені кругом передчуття…
І павутиння срібно простяглося
між саду віт. Упавши в небуття,
пожовклий лист торкнув моє волосся,

немов шепнув: "Забудь, забудь про все,
як я забув про те, що звем життям ми.
Мене холодний вітер понесе
і замете печальними снігами,

як і тебе — байдужий вихор літ,
і знать ніхто, і знать ніхто не буде,
що ти колись любив, співав цей світ
і що тебе за це любили люди ".

Як тихо скрізь. Поволі гасне день.
Але, як те, що знову він приходить,
листком пожовклим з дерева пісень
я не впаду у пам'яті народу.

1951